

MÁRIÁSS ANNA

Mint éjjel

*Mint éjjel a fénytelen falak
emlékeznek a nappal
könnyedségére —
ívelő tárgyak rideg
törekénysége
(kancsó, pohár és váza)
vagy a levegő ahogy
atomi méretűvé tágul a hidegben —
semmit átszövő, sehova nem vezető faágak,
behálózák erekkel a levegő tüdejét
és valami testetlen félelmet
lüktetnek, táplálnak.
Nem vagyunk magunkéi,
nem is voltunk, lehettünk soha —
Ahogy parázlott kezében a cigaretta,
ahogy arcomhoz értél, hogy simogass
azt hittem megégetsz
(forrósága valahogy agyamban
egybeemosódott teveled)
talán ezért van,
hogy éjjel a falakra vetülő
faágak tánca és a sarkokban sűrűsödő sötét:
mintha nem is élnék már,
csak emlékeznék.*

MOHAI V. LAJOS

Áll az angyal

(versciklus)

A kőkeresztnél

(Curriculum vitae 1)

*Ott virrasztanak a városszéli angyalok:
a szelíd postagalambok röptét odáig
mérik a gazdák, a cinkék fészkeire
ráül az istállók harmata, a határ*

*madarainak tollpihéit odáig fújja a szél,
az öregek, mielőtt dologba fognának,*